

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoV/2/2021
Identifikačné číslo spisu:	1000899913
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1000899913.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej, členiek senátu JUDr. Aleny Prieцelovej, JUDr. Kataríny Pramukovej, JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej v spore žalobcu:

JUDr. Ing. Dušan Ďurďovič, stavebno-obchodná firma, so sídlom v Hodonín, Mešťanská 9, IČO: 10 579 281, Česká republika, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Jozef Holíč s. r. o., Poľovnícka 4, 900 27 Bernolákovo, proti žalovanému: 1/ Železničné staviateľstvo Bratislava, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Za stanicou 5, IČO: 31 382 533, zastúpeného JUDr. Eduardom Věterníkom, advokátom, Viničná 20; 2/ JUDr. Ján Benčura, správca konkurznej podstaty spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 15, IČO: 31 328 750, v konaní o určenie vlastníctva, vydanie veci hmotného investičného majetku a vydanie individuálneho petitu, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/10/2019-1251 z 28. januára 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanému 1/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

III. Žalovanému 3/ nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 49Cb/24/2000-1118 zo dňa 19. 03. 2019 rozhodol tak, že prvým výrokom žalobu v celom rozsahu zamietol. Druhým výrokom priznal žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Tretím výrokom rozhodol, že žalovanému 2/ nárok na náhradu trov nepriznáva.

2. Predmetom konania v zmysle zmeneného petitu na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. 06. 2014, č. k. 49Cb/24/2000-687 v znení dopĺňujúceho uznesenia

zo dňa 21. 08.2014, č. k. 49Cb/24/2000-697 je nárok žalobcu, ktorým sa domáha určenia, že je vlastníkom hnutelného investičného majetku v celkovej hodnote 219 160,15 Eur. Žalovaný je preto povinný predmetný hnutelný investičný majetok vydať žalobcovi vrátane technickej dokumentácie. Ďalej sa žalobca domáhal určenia, že je vlastníkom hnutelného investičného majetku označeného v prílohe a v uznesení bývalého Mestského súdu v Bratislave zo dňa

04. 03. 1996, sp. zn. 22Cb/505/1996 a žalovaný je preto povinný tento majetok vydať, taktiež vrátane jej technickej dokumentácie.

3. Krajský súd rozhodol tak po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“, „NS SR“, najvyšší súd“) ako súd odvolací, uznesením č. k. 2Obo/19/2016-864 zo dňa 31. 10. 2017 na odvolanie žalobcu postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, v spojení s § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 49Cb/24/2000-839 zo dňa 14. 04. 2016 o zamietnutí žaloby v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na základe zrušujúceho výroku odvolací súd uložil prvoinštančnému súdu v ďalšom konaní opätovne vyžiadať spis Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 81Cb/80/1997 a riadne sa oboznámiť s registračnou listinou Štátneho notárstva (ďalej len „ŠN“) v podobe záznamu č. RI 587/92 zo dňa 28. 12. 1992, nakoľko súd prvej inštancie dostatočne nevykonával dokazovanie predmetnou registračnou listinou, hoci sa predloženia spisu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 81Cb/80/1997, obsahujúceho túto listinu žalobca domáhal, no bezúspešne. Odvolací súd konštatoval, že podľa odvolacieho súdu bez oboznámenia sa s touto listinou, nie je možné dospieť k jednoznačnému záveru, že podaná žaloba je nedôvodná a treba ju zamietnuť. Záver súdu prvej inštancie označil preto za predčasný. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí okrem iného poukázal na rozhodnutia vydané v konaniach súvisiacich s touto právnou vecou, a to rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/170/1996 a 6Obo/62/2003, ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 11. 11. 2008 pod sp. zn. 10C/199/1998. V predmetnom rozsudku Okresného súdu Bratislava III sa súd zaoberal s námietkami žalobcu súvisiacimi so zmenami vykonanými v obchodnom registri a faktickým odovzdaním hnutelných vecí. Odvolací súd sa so závermi menovaného súdu prvej inštancie stotožnil v plnom rozsahu, poukázal na ne. Zároveň uviedol, že existencia písomného odovzdávajúceho protokolu nie je podmienkou prechodu vlastníckeho práva k hnutelným veciam. Z toho dôvodu nemôže obstať argumentácia žalobcu, že pokiaľ neexistuje písomný doklad o odovzdaní majetku, neprešlo vlastníctvo na žalovaného 2/ a vlastníkom je naďalej žalobca. Rovnako odvolací súd zdôraznil, že nebolo možné uznať ani argument žalobcu, že nevnesenie majetku do obchodnej spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o., IČO: 31 328 750, so sídlom Štefánikova 15, 814 19 Bratislava, potvrdzuje aj skutočnosť, že nedošlo k zapísaniu zvýšenia základného imania tejto spoločnosti, ktoré ostalo v pôvodnej výške 200 000,-- Sk.

4. Súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní po vrátení veci zaoberal nedostatkami vytknutými odvolacím súdom v ostatnom zrušovacom rozhodnutí zo dňa 31. 10. 2017, č. k.

2Obo/19/2016-864, pričom postupoval v jeho intenciách a vyžiadal: a/ spis Krajského súdu

v Bratislave sp. zn. 81Cb/80/1997 za účelom oboznámenia sa s registračnou listinou ŠN

v podobe záznamu č. RI 587/92 zo dňa 28. 12. 1992, ako aj s návrhom na registráciu zo dňa

23. 12. 1992, b/ predloženie originálu, resp. kópie predmetnej registračnej listiny ŠN v podobe záznamu č. RI 587/92 a návrhu na registráciu zo dňa 23. 12. 1992.

5. Súd prvej inštancie s poukazom na § 59 ods. 3, § 109 ods. 3, § 476 a § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka a vykonané dokazovanie zistil, že na základe rozhodnutí príslušných orgánov vydaných podľa zákona č. 92/1991 Zb., uzavrel žalobca ako kupujúci s Federálnym fondom národného majetku ČSFR ako predávajúcim, Zmluvu o predaji časti podniku. Predmetom zmluvy bol prevod vlastníckych práv ku všetkým veciam vrátane iných majetkových práv

a hodnôt, slúžiacich k prevádzkovaniu privatizovanej jednotky Železničné staviteľstvo Bratislava, stredisko Bratislava. Na základe uvedenej zmluvy došlo dňa 29. 05. 1992 k podpisu Zápisu o prevzatí privatizovaného majetku tak žalobcom, ako nadobúdateľom, a to v rozsahu inventarizácie hospodárskych prostriedkov, vykonanej ku dňu 30. 04. 1992. Dňa 23. 11. 1992 žalobca spolu so svojou manželkou p. Trančíkovou, podpísali zmenu spoločenskej zmluvy spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o., kedy žalobca vniesol do spoločnosti, ako nepeňažný vklad časť podniku Železničné staviteľstvo,

Štefánikova 15, Bratislava v rozsahu, ktorý nadobudol na základe vyššie uvedenej Zmluvy o predaji časti podniku z 30. 04. 1992, jej príloh a Zápisu o odovzdaní a prevzatí vecí s výnimkou nehnuteľností, nachádzajúcich sa

v katastrálnom území Stará Lesná a Senec. Všetci spoločníci vrátane žalobcu a jeho manželky sa dohodli, že pre spôsob určenia ceny tohto nepeňažného vkladu je rozhodujúca kúpna cena časti podniku vo výške 455 000 000,-- Kčs, ktorá je aj cenou (hodnotou) nepeňažného vkladu. Ďalej bolo dohodnuté, že na vklad žalobcu ako spoločníka, sa z ceny nepeňažného vkladu nezapočítava žiadna suma (t. j. výška vkladu a jeho podiel spoločníka zostal bezo zmeny), nakoľko úver prijatý na zaplatenie kúpnej ceny vrátane úrokov, nebol do času podpísania zmeny spoločenskej zmluvy uhradený. V bode 16 bolo ďalej dohodnuté, že štatutárnym orgánom spoločnosti sú konatelia, z ktorých každý koná samostatne. Na záver všetci spoločníci splnomocnili konateľov predložiť návrh na zápis zmien, vyplývajúcich z tejto zmeny spoločenskej zmluvy, registračnému súdu.

6. Žalobca odvodzoval svoje vlastnícke právo od toho, že ho nadobudol v rámci privatizácie, pričom toto svoje tvrdenie aj preukázal. Ďalej však tvrdil, že privatizovaný majetok nepreviedol do vlastníctva spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o., ale mu ho poskytol len do užívania, teda zostal naďalej vlastníkom privatizovaného majetku. Toto tvrdenie s odkazom na zmenu spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992, už však podľa krajského súdu žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal. Existencia písomného odovzdávajúceho protokolu nie je podmienkou prechodu vlastníckeho práva k hnutelným veciam. Z toho dôvodu podľa konajúceho súdu nemohla obstať argumentácia žalobcu, že pokiaľ neexistuje písomný doklad o odovzdaní majetku, neprešlo vlastníctvo na ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o. a vlastníkom je naďalej žalobca. Súd prvej inštancie mal za to, že nemožno sa dovolávať neplatnosti úkonu, pokiaľ neplatnosť spôsobí sám účastník, ako vyplýva z listiny, a to návrhu na registráciu zmeny spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 12. 1992. Tento návrh bol vyhotovený a podpísaný žalobcom. Žalobca preto nemôže namietat neplatnosť titulom neurčitosti podľa § 37 ods. 14 Občianskeho zákonníka. Bolo zistené, že podľa bodu 6 Dodatku č. 1 Zmeny spoločenskej zmluvy na spoločnosť ŽELSTAV A-Z, prechádzajú primerane všetky práva a záväzky vzťahujúce sa na nepeňažný vklad - časť podniku podľa bodu 4 zmluvy, vrátane záväzkov z úverovej zmluvy uzavretej s STSP v Bratislave, pobočka Bratislava a Stavebno-obchodnou firmou A -Z Hodonín (neskôr Bratislava) zo dňa 23. 07. 1992 a zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 150015/3 z 24. 07. 1992, na zabezpečenie pohľadávky vzniknutej z citovanej úverovej zmluvy č. 1500115. Zmenu spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992 v zmysle návrhu zo dňa 23. 12. 1992, registrovalo vtedajšie Štátne notárstvo Bratislava dňa 28. 12. 1992 rozhodnutím č. R/587/92, ktorým pri zachovaní vecno-právnych účinkov vlastníctvo prešlo dňom 28. 12. 1992 na spoločnosť ŽELSTAV A-Z, spol. s r. o., Štefánikova 15, Bratislava.

7. Bolo zistené, že ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o., vznikla 23. 07. 1992, v ten istý deň sa vybavil úver a v ten istý deň zaplatila Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, kúpnu cenu privatizovaného majetku (Železničné staviteľstvo š. p. Bratislava) vo výške 454 500 000,-- Sk. Preberací protokol existuje medzi úpadcom ŽELSTAV A-Z a Federálnym fondom národného majetku ČSFR. Hnuteľný majetok prešiel na ŽELSTAV A-Z tak, ako všetky práva, povinnosti a záväzky. Dané bolo potvrdené audítormi ako aj daňovými priznaniami za rok 1992, 1993, ktoré podpísal sám žalobca a žalovaný 2/ odvádzal z vneseného majetku všetky dane, poplatky (keby nebol ich vlastníkom, nemohol by ich odvádzat'), vyplácal mzdy pracovníkom, robili sa účtovné závierky, splácal úvery. V mene úpadcu (žalovaného 2/) odpredal niektoré hnuteľné veci svojej hodonínskej firme (čo by taktiež nemohol urobiť, keby úpadca - žalovaný 2/, nebol ich vlastníkom). Súd prvej inštancie na podporu svojho zamietajúceho rozhodnutia odkázal

na nasledovné rozhodnutia, a to rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k.

81Cb/80/1997-859, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.

6Obo/62/2003-921, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. 05. 1997, sp. zn. 2Obo/170/96, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III č. k. 10C/199/98-339 (potvrdeného Krajským súdom v Bratislave), ktoré dospeli k jednotnému záveru, že „navrhovateľ JUDr. Ing. Dušan Ďurďovič, Měšťanská 9, Hodonín, ČR, vniesol do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o., všetok majetok, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji privatizovaného podniku Železničné staviteľstvo, š. p., Bratislava,

Štefánikova 15, a to so všetkými právami a záväzkami, vrátane záväzku zaplatiť Slovenskej sporiteľni Bratislava úver vo výške 454 500 000,-- Sk. Skutočnosť, že nebola preukázaná existencia zápisnice o odovzdaní a prevzatí predmetného majetku, nie je dôvodom na spochybňovanie vnesenia tohto majetku do predmetnej spoločnosti, keďže zo samotného konania navrhovateľa, ktorý bol spoločníkom predmetnej spoločnosti a zároveň konateľom vyplýva, že užívanie majetku ako také, akceptoval.“ (dovolanie žalobcu bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky odmietnuté).

8. Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu nepovažoval za dôvodný, nakoľko bolo preukázané, že žalobca nemá vlastnícke právo k hnutelným veciam, nemá právo na ich vydanie a rovnako tak mu nevznikol nárok na priznanie peňažnej náhrady, ktorej sa v konaní domáhal.

9. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd rozsudkom č. k. 2Obo/10/2019-1251 z 28. januára 2021 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19. marca 2019, č. k. 49Cb/24/2000-1118. Ohľadne trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanému 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v jeho písomnom vyhotovení, odvolací súd za aplikácie § 387 ods. 1 a 2 CSP odkázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v ďalšom konaní po vrátení veci nepochybil a dostatočne sa zaoberal nedostatkami vytknutými odvolacím súdom v ostatnom zrušovacom rozhodnutí zo dňa 31. 10. 2017, č. k. 2Obo/19/2016-864. Vzhľadom na obsah zápisníc zo dňa 10. 04. 2018 a 19. 03. 2019 odvolací súd mal za to, že odvolateľom namietaná vada spočívajúca v nedostatočnom vysporiadaní sa so všetkými relevantnými skutočnosťami súdom prvej inštancie, sa neprejavila.

11. Tak ako v kasačnom rozhodnutí zo dňa 31. 10. 2017, č. k. 2Obo/19/2016-864, odvolací súd ohľadom záverov vyodených z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie poukázal na rozhodnutia vydané v konaniach súvisiacich s týmto sporom, a to rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/170/1996 a 6Obo/62/2003. Primárne dal do pozornosti rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 11. 11. 2008, pod sp. zn. 10C/199/1998, s právnymi závermi ktorého sa odvolací súd stotožnil, a to že existencia písomného odovzdávajúceho protokolu nie je podmienkou prechodu vlastníckeho práva k hnutelným veciam a z toho dôvodu nemohla obstať viackrát uvádzaná argumentácia žalobcu, že pokiaľ neexistuje písomný doklad o odovzdaní majetku, neprešlo vlastníctvo na žalovaného 2/, čím vlastníkom sporných hnutelných vecí je naďalej žalobca. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že nebolo možné uznať ani argument žalobcu, že nevnesenie majetku do obchodnej spoločnosti ŽELSTAV A-Z, spol.

s r. o., IČO: 31 328 750, so sídlom Štefánikova 15, 814 19 Bratislava, potvrdzuje aj skutočnosť, že nedošlo k zapísaniu zvýšenia základného imania tejto spoločnosti, ktoré ostalo v pôvodnej výške 200 000,-- Sk, nakoľko uvedené vyvracia zmena spoločenskej zmluvy zo dňa

23. 11. 1992, v ktorej bolo výslovne dohodnuté, že „na vklad žalobcu sa nezapočítava žiadna suma a výška jeho vkladu a obchodného podielu zostáva bez zmeny z dôvodu, že ešte nebol splatený úver prevzatý spoločnosťou na splatenie kúpnej ceny privatizovaného majetku. Z tohto dôvodu ani nemohlo dôjsť k zvýšeniu základného imania, nakoľko toto je tvorené súčtom vkladov všetkých spoločníkov a aj v zmenenej spoločenskej zmluve zostala z týchto dôvodov pôvodná výška základného imania 200 000,-- Sk.“

12. Ďalej sa odvolací súd stotožnil s právnymi a skutkovými závermi súdu prvej inštancie ohľadne toho, že a/ žalobca nepreukázal, že privatizovaný majetok nepreviedol do vlastníctva spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o., ale mu ho poskytol len do užívania; b/ nemožno sa dovolávať neplatnosti úkonu, pokiaľ neplatnosť spôsobí sám účastník (uvedené podrobne zdôvodnil súd prvej inštancie odkazujúc na to, že zmenu spoločenskej zmluvy zo dňa

23. 11. 1992 v zmysle návrhu zo dňa 23. 12. 1992, registrovalo vtedajšie Štátne notárstvo Bratislava dňa 28. 12. 1992 rozhodnutím č. R/587/92). Rovnako sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorým odmietol tvrdenie žalobcu spočívajúce v tom, že zmena spoločenskej zmluvy v znení Dodatku č. 1 zo dňa 23. 11. 1992 je neplatná, nakoľko privatizáciou - prevodom podniku, prechádzajú na nadobúdateľa všetky práva a iné majetkové hodnoty, ktoré mal štátny podnik v čase jeho privatizácie. Vyššie uvedené právne a skutkové závery vyplynuli nielen

z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, ale aj z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 81Cb/80/1997-859 (právoplatného dňa 22. 12. 2004, potvrdené Najvyšším súdom SR dňa 24. 09. 2003, č. k. 6Obo/62/2003-921, resp. uznesením zo dňa 29. 11. 2004, sp. zn. 1ObdoV/9/2004); ďalej aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. 05. 1997, sp. zn. 2Obo/170/96; z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 11. 11. 2008, č. k. 10C/199/98-339 a z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 38K/111/95 (v právnej veci úpadcu: ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o.).

13. Odvoláciu námietku spočívajúcu v nerešpektovaní právneho názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozhodnutiach sp. zn. 6Obo/258/98, 6Obo/251/99; vlastného právneho názoru vyjadreného v rozsudku zo dňa 10. 04. 2001, č. k. 49Cb/24/2000-261; ako ani právneho názoru vysloveného v Stanoviskách obchodného kolégia Najvyššieho súdu SR č. Obpj 1/99, Obpj 7/2002, či občianskeho kolégia č. Cpj 33/01, či v skúmaní zákonnosti ohľadom straty technických preukazov za účelom predaja motorových vozidiel s duplikátmi technických preukazov (sp. zn. 49Cb/24/2000); odvolací súd označil za nedôvodnú, nakoľko kľúčovou a rozhodujúcou otázkou v tomto konaní bolo zistenie, či žalobca účinne vniesol nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o., Bratislava tak, ako ich nadobudol privatizáciou štátneho podniku, pričom žalobcom uvedené zistenia predstavujú sekundárnu otázku. Odvolací súd ohľadne námietky týkajúcej sa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/170/1996 zdôraznil, že ani jemu, ako ani súdu prvej inštancie neprislúcha právoplatne ukončené konanie a závery v ňom prijaté žiadnym spôsobom revidovať či podrobiť skúmaniu.

14. K odvolacej námietke spočívajúcej v neprihliadnutí súdu na právoplatný rozsudok Okresného súdu v Hodoníne zo dňa 05. 05. 1997, sp. zn. 7C/669/96, ktorým určil, že právny úkon žalobcu o vnesení nepeňažného vkladu do spoločnosti ŽELSTAV, A Z, spol. s r. o. je neplatný, odvolací súd uviedol, že tento rozsudok Českej republiky bol predmetom skúmania na Najvyššom súde SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2Obo/170/1996, kedy dospel odvolací súd k záveru, že „... je v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky.“ (tiež konštatované v rozhodnutí sp. zn. 6Obo/62/2003, v rámci ktorého dospel Najvyšší súd SR k záveru, že rozsudkom Okresného súdu v Hodoníne zo dňa 05. 05. 1997, sp. zn. 7C/669/96 sa nebolo potrebné v konaní zvlášť zaoberať, vzhľadom na jeho význam a právny dopad na meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie, pretože má „nulitý význam na prijatie právnych záverov“).

15. Odvolací súd vyhodnotil odvolacie dôvody žalobcu ako nedôvodné. S poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo možné považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, nepreskúmateľné, resp. ústavne nekonformné.

16. Proti tomuto rozsudku podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 420 písm. a/, d/ a f/ CSP.

17. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolateľ tvrdí, že v konaní došlo k nesprávnemu procesnému postupu odvolacieho súdu tým, že:

a/ vec nebola prejednaná na verejnom zasadnutí a vzhľadom na to sa žalobcovi javí, že rozhodoval samosudca, nakoľko podpísaním zápisnice troma sudcami sa nepreukazuje, že aj členovia senátu poznali zo spisu základné právne skutočnosti rozhodné pre vecné a právne správne rozhodnutie (viď rozhodnutie č. k. II. ÚS 85/02, č. k. II. ÚS 5/02). Podľa neho mal byť predvolaný a upovedomený o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku,

b/ súd neskúmal a neakceptoval dôvody a listinné dôkazy, na ktoré poukazoval, nevyhodnotil ich v

súlade s § 215 ods. 1 CSP (právoplatný rozsudok Okresného súdu v Hodoníně zo dňa 05. 05. 1997, sp. zn. 7C/669/96),

c/ súd sa nezaoberal otázkou nezákonnosti a neexistencie registrácie ŠN č. RI 587/92 zo dňa 28. 12. 1992. Súdom nižšej inštancie vyčíta negovanie existencie dodatku č. 3, ktorý účinne zrušil dodatok č. 1, a ktorý bol podpísaný stranami a spoločníkmi až 22. 01. 1993, kedy ŠN už neexistovalo. Ďalej dovolateľ vyjadril nesúhlas s posúdením rozhodnutia sp. zn.

2Obo/170/1996 zo strany súdov nižšej inštancie, ktoré na právne závery daného rozhodnutia prihladli pri rozhodovaní vo veci samej, dôvodiac jeho nulitou,

d/ odvolací súd nesprávne vyložil pojem „vnesenie“, ak pod vnesením myslel prevod vlastníctva. Podľa dovolateľa predmetom vnesenia mal byť aj nehnuteľný majetok, pričom k prechodu vlastníctva k nehnuteľnému majetku mohlo dôjsť iba na základe vkladu vlastníctva v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. (katastrálneho zákona), podľa ktorého práva k nehnuteľnostiam sa do katastra nehnuteľností zapisujú vkladom práv k nehnuteľnostiam podľa § 28 ods. 3 uvedeného zákona. Opätovne poukázal na zmenu Dodatku č. 1 zo dňa

22. 01. 1993 a teda registrácia ŠN podľa Notárskeho poriadku neprichádzala do úvahy a prevod vlastníctva nehnuteľností mohol byť právne účinne uskutočnený iba v správnom katastrálnom konaní. Podľa neho na tzv. „vznesenie“ nemožno aplikovať ustanovenie o nepeňažnom vklade § 59 Obz. resp. § 109 ods. 3 Obz., vlastníctvo zostalo zachované, čo znamená že nezmenilo vlastníka. Argumentoval tým, že Dodatok spoločenskej zmluvy v Čl. IV. bod 5 síce hovorí, že sa určuje nepeňažný vklad vo výške 455 000 000,- Kčs, avšak v ďalšej časti sa uvádza, že

na vklad spoločníka (žalobcu) sa z ceny nepeňažného vkladu nezapočítava žiadna suma. Vzhľadom na to vyjadril domnienku, že tým nebol vnesený žiadny vklad a dôkazom toho, že sa nejednalo o nepeňažný vklad je aj to, že nedošlo k zvýšeniu základného imania.

18. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 420 písm. a/ a písm. d/ CSP, dovolateľ namieta, že súd prvej inštancie i odvolací súd porušil ustanovenie § 7 OSP v spojení s § 85 ods. 4 OSP, § 37 ods. 1

a § 159 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Dôvodil tým, že odvolací súd neuznal právoplatné rozhodnutie Okresného súdu v Hodoníně vo veci sp. zn. 7C/669/96, ktorým bolo určené, že vnesenie nepeňažného vkladu do spoločnosti je neplatné v podstate iba z dôvodu jeho domnienky o nesprávnom výklade ustanovení zákona. Z toho vyvodil, že uznanie takéhoto rozhodnutia by bolo v rozpore s verejným poriadkom, pričom vychádzal z čl. 23 písm. e/ Zmluvy o právnej pomoci uzavretej medzi Českou republikou a Slovenskou republikou, uverejnenej pod č. 193/1993 Z. z. Podľa neho ušlo pozornosti súdu, že čl. 23 uvedenej zmluvy možno aplikovať len na vzťahy uvedené v čl. 22 uvedenej zmluvy. Nakoľko určenie platnosti resp. neplatnosti zmluvy nie je vzťah majetkovej povahy, nemožno toto ustanovenie podľa dovolateľa aplikovať na vzťah, ktorého režim sa riadi čl. 20 uvedenej dohody. Najviac súd podľa neho nesprávne použil výhradu verejného poriadku v súvislosti s domnienkou o nesprávnom výklade zákona.

19. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo alternatívne sám vo veci rozhodol.

20. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podľa neho dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 420 písm. d/ a f/ neexistujú a preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol.

21. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi vyslovenými súdmi nižšej inštancie v dôsledku čoho navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“)

po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné

odmietnuť, pretože nie je prípustné.

23. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

24. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

26. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

27. Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, pričom túto vadu videl v tom, že vec nebola odvolacím súdom prejednaná na verejnom zasadnutí a že nebol predvolaný a upovedomený o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku? neskúmanie a neakceptovanie listinných dôkazov, na ktoré poukazoval resp. ich nevyhodnotenie (najmä právoplatný rozsudok Okresného súdu v Hodoníne zo dňa

05. 05. 1997, sp. zn. 7C/669/96)? nezaobranie sa otázkou nezákonnosti a neexistencie registrácie ŠN č. RI 587/92 zo dňa 28. 12. 1992 ako aj negovanie existencie dodatku č. 3, ktorý účinne zrušil dodatok č.1 a napokon nesprávny výklad pojmu „, vnesenie ?.

28. Dovolací súd s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, konštatuje, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietal, že odvolací súd a/ neprejednal vec na verejnom zasadnutí a neupovedomil dovolateľa o mieste a čase verejného vyhlásenia rozhodnutia, b/ svoje rozhodnutie nepresvedčivo a arbitrárne odôvodnil a c/ nesprávne zhodnotil zistený skutkový stav.

29. Podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 384 ods. 1 CSP). Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykonal súd prvej inštancie (§ 384 ods. 2 CSP), a tiež za podmienok podľa § 366 CSP (§ 384 ods. 3 CSP). O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd.

30. Podľa ustanovenia § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

31. Viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), sa vzťahuje na skutkové zistenia uvedené v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd ich môže zmeniť alebo doplniť, prípadne inak modifikovať iba po vykonaní, t. j. po opakovaní alebo doplnení dokazovania. Podmienenie zmeny skutkových záverov súdu prvej inštancie opakovaním alebo vykonaním nových dôkazov vyplýva zo zásady priamosti a ústnosti civilného sporového konania. V prejednávanej veci ohľadne určenia vlastníctva a vydania veci však odvolací súd skutkové zistenia súdu prvej inštancie nijako nespochybnil a v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav dostatočne a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd sa so skutkovými závermi súdu prvej inštancie stotožnil, a preto nemal dôvod dokazovanie zopakovať a ani dopĺňať (§ 384 ods. 1 CSP). Dovolací súd zároveň poukazuje aj na to, že vec bola verejne prejednaná v konaní pred súdom prvej inštancie s tým, že žalobca sa zúčastnil nariadených pojednávaní a bola mu aj daná rozsiahla možnosť na uplatňovanie jeho procesných práv.

32. Keďže odvolací súd nezistil existenciu podmienok pre zopakovanie ani doplnenie dokazovania v zmysle ustanovenia § 384 ods. 1, 2 a 3 CSP a pre povinné nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP na odvolacom súde v danom prípade nebol daný dôvod (vec bola verejne prejednaná pred súdom prvej inštancie, odvolací súd nedoplňoval, ani neopakoval dokazovanie, pričom sa plne stotožnil so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením v rozhodnutí súdu prvej inštancie), postup odvolacieho súdu, keď o odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania je plne v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a námietka dovolateľa je v tomto smere nedôvodná. Z obsahu spisu (č. 1. 1249) vyplýva, že na úradnej tabuli Najvyššieho súdu SR, aj na jeho webovej stránke dňa 14. 01. 2021 bol uverejnený čas a miesto verejného vyhlásenia rozhodnutia dňa 28. 01. 2021 o 10.15 hod. Námestie SNP 28 Bratislava, miestnosť P 20, 2. poschodie. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd postupoval v súlade s ustanovením § 219 ods. 3 CSP, keď oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Námietka dovolateľa je aj v tejto časti neopodstatnená. Odvolací súd postupoval v súlade s ustanoveniami § 384 CSP, § 385 ods. 1 CSP a § 219 ods. 3 CSP. a v odvolacom konaní nedošlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, najvyšší súd v tejto časti naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezistil.

33. Dovolateľ za porušenie práva na spravodlivý proces považuje aj nedostatočné vysporiadanie sa s jeho tvrdeniami a predloženými dôkazmi majúť tým na mysli, že odvolací súd nedal riadnu a presvedčivú odpoveď vo veci vyhodnotenia dodatku č. 3 zo dňa 14. 12. 1992, ktorý podľa dovolateľa účinne zrušil dodatok č.1, a ktorý bol podpísaný stranami a spoločníkmi až 22. 01. 1993, kedy ŠN už neexistovalo. V danom prípade teda dovolateľ namieta nedostatky, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie.

34. V súvislosti s namietanými nedostatkami v procese dokazovania, dovolací súd zdôrazňuje, že posudzovanie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. To znamená, že pokiaľ súdy namietaný dodatok č. 3 zo dňa 14. 12. 1992 vyhodnotili nesprávne, ako tvrdí dovolateľ, môže byť ich rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Súd vykonáva dokazovanie a hodnotí predložené dôkazy podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaci úvaha súdu musí

vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. V preskúmvanej veci nemal dovolací súd za preukázané, že by sa týmto postupom súdy nižšej inštancie neriadili. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať. Pri posudzovaní väd zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP sa dovolací súd nemôže zaoberať vecnou správnosťou rozhodnutia súdu nižšej inštancie a je vylúčené, aby vstupoval do skutkových okolností veci. Zaoberá sa otázkou, či došlo k takému procesnému postupu súdu, ktorým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces alebo nie. Do práva

na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, s jej návrhmi dôkazov a s jej vyhodnotením dôkazov. Do tohto práva nespadá právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecných právnych predpisov, ktorý predkladá strana sporu. Teda námietka dovolateľa k spôsobu hodnotenia, resp. nezhodnotenia namietaného dodatku č. 3

zo dňa 14. 12. 1992 vzhľadom na uvedené nie je dôvodná. Dovolací súd ešte zdôrazňuje, že v zmysle ustanovenia § 442 CSP, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovolaním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

35. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko zo dňa

29. apríla 1993, séria A. č.254-B, s.49, § 30). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúma v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí sporové strany jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozsudku slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

36. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len

na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Treba mať na zreteli, že konanie

pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (vychádzajúc z ich vzájomnej vecnej súvislosti a prepojenosti) je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho

a z akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinstančný súd a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnemu posúdeniu veci, s ktorým sa stotožnil. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvoláciu argumentáciu žalobcu. Z odôvodnenia odvolacieho súdu (odkazujúc na odôvodnenie súdu prvej inštancie) vyplýva, že sa oba súdy nižšej inštancie detailne zaoberali predmetom sporu, a to najmä s dôrazom na kľúčovú a rozhodujúcu otázku spočívajúcej v zistení, či žalobca účinne vzniesol nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o., Bratislava. V tejto súvislosti je zrejmé, že za účelom zistenia skutkového stavu bolo na pojednávaní konanom dňa 19. 03. 2019 vykonané dokazovanie registračnou listinou ŠN v podobe záznamu č. R1 587/92, návrhom na registráciu zo dňa 23. 12. 1992, zmenou spoločenskej zmluvy žalobcu v znení dodatku č. 1 zo dňa 23.

11. 1992, najmä s bodmi 5 a 6, ako aj dodatkom č.3 zo dňa 14. 12. 1992, čl. IV bod 5. Vzhľadom na to nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že súdy nižšej inštancie negovali existenciu dodatku č. 3 zo dňa 14. 12. 1992, ktorým sa podľa žalobcu zrušil dodatok č. 1 zo dňa 23. 11. 1992, nakoľko dokazovanie danou listinou vykonali, avšak dospeli k záveru, že pre posúdenie daného prípadu bolo kľúčové zodpovedanie otázky, či došlo zo strany žalobcu k účinnému vneseniu nepeňažného vkladu do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o., Bratislava a v dôsledku uvedeného sa zaoberali posúdením zmeny spoločenskej zmluvy v znení dodatku č. 1 zo dňa 23. 11. 1992, najmä s bodmi 5 a 6 v spojení s návrhom na registráciu zo dňa 23. 12. 1992 a registračnou listinou ŠN v podobe záznamu č. R1 587/92 zo dňa 28. 12. 1992. Zo znenia dodatku č. 1 Zmeny spoločenskej zmluvy bolo súdmi nižšej inštancie zistené, že žalobca zmenou spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992 o založení spoločnosti s ručením obmedzeným ŽELSTAV, A-Z, vnesol majetok podľa čl. IV bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy a to v tom zmysle, že prechádzajú primerane všetky práva a záväzky vzťahujúce sa na nepeňažný vklad dôvodiac, že zmenu spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992 v zmysle návrhu zo dňa 23. 12. 1992, registrovalo vtedajšie Štátne notárstvo Bratislava dňa 28. 12. 1992 rozhodnutím č. R/587/92. Vysporiadať sa s tvrdením žalobcu vo veci dodatku č. 3 nebolo pre posúdenie danej veci kľúčové, nakoľko z jeho obsahu vyplýva opak tvrdenia žalobcu spočívajúceho v tom, že ním žalobca rozšíril predmet vnesenia do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o., Bratislava (teraz úpadcu) aj o rekreačné stredisko v G. (k. ú. G., evidované na LV č. XX, parc. č. XXX/X vo výmere 5368 m2, druh: inej plochy a parc. č. XXX/X vo výmere 507m2, druh: zastavaná plocha), ktoré v rámci dodatku č. 1 predstavovalo výnimku, na ktorú sa vnesenie nevzťahovalo a registrácia vykonaná Štátnym notárstvom Bratislava sa týkala len návrhu na registráciu zo dňa 23. 12. 1992 v znení dodatku č. 1 zo dňa 23. 11. 1992. Vzhľadom na to možno konštatovať aj neopodstatnenosť námietky týkajúcej sa neriešenia otázky žalobcom namietanej nezákonnosti a neexistencie registrácie ŠN č. RI 587/92 zo dňa 28. 12. 1992. V tomto smere na potvrdenie dovolací súd poukazuje na bod 51. odôvodnenia odvolacieho súdu, v rámci ktorého bolo poukázané na vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie, z ktorého zreteľne vyplynul záver, že žalobca žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal, že privatizovaný majetok nepreviedol do vlastníctva spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, pričom oba súdy nižšej inštancie sa vysporiadali s námietkami žalobcu ohľadne namietanej neplatnosti zmeny spoločenskej zmluvy v znení dodatku č. 1 zo dňa 23. 11. 1992, pričom svoju argumentáciu okrem iného podopreli aj odkazom na viaceré rozhodnutia, a to najmä na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 81Cb/80/1997 (potvrdené Najvyšší súd SR dňa 24. 09. 2003, č. k. 6Obo/62/2003-921, resp. uznesením zo dňa 29. 11. 2004, sp. zn. 1ObdoV/9/2004), rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. 05. 1997, sp. zn. 2Obo/170/96, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 11. 11. 2008, č. k. 10C/199/98-339 (potvrdené rozsudkom zo dňa 02. 06. 2010, č. k. 15Co/178/2008-411, resp. rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 12. 08. 2013, sp. zn. 1Cdo/10/2011), ako aj na rozhodnutie konkurzného súdu vedenom pod sp. zn. 38K/111/95.

37. Námietku žalobcu, ktorou vyčíta súdom nižšej inštancie, že pri rozhodovaní vo veci samej prihliadli okrem iného na právne závery vyjadrené v rozhodnutiach sp. zn. 2Obo/170/1996, 6Obo 62/2003 bez toho, aby zároveň prihliadli v rámci konania na ním predložený právoplatný rozsudok Okresného súdu v Hodoníne zo dňa 05. 05. 1997, sp. zn. 7C/669/96, považuje dovolací súd za nedôvodnú. Ohľadne tohto dovolací súd poukazuje na to, že sudca si na základe vykonaných dôkazov robí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti záver, ktorý je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporné aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne posudzovaných skutkových okolností bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich irelevantnosť. Avšak v danom prípade nemožno konštatovať, že by sa súdy nižšej inštancie vyššie uvedeného dopustili, nakoľko z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, a tak isto aj súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že všetky listinné dôkazy, ako aj rozhodnutia z právnych záverov ktorých pri rozhodovaní veci vychádzali, zhodnotili v celom súhrne posudzovaných okolností

bez absencie posúdenia logických súvislostí, pričom oba sudy svoje rozhodnutia aj riadne odôvodnili. Čo sa týka spochybňovania rozhodnutia sp. zn. 2Obo 170/1996, dovolací súd poukazuje na bod 61. odôvodnenia odvolacieho súdu, ktorý sa k odvolacej námietke žalobcu vyjadril a svoj záver aj dostatočne zdôvodnil. Dané dovolací súd konštatuje aj ohľadne námietky neprihliadnutia v konaní na právoplatný rozsudok Okresného súdu v Hodoníne zo dňa 05. 05. 1997, sp. zn. 7C/669/96 dôvodiac bodom 62. odôvodnenia odvolacieho súdu, z ktorého zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré sudy nižšej inštancie neprihliadli na právne závery vyslovené Okresným súdom v Hodoníne.

38. Pre úplnosť dovolací súd ešte uvádza, že námietkami vzťahujúcimi sa k odôvodneniu meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu žalobca zjavne vyjadril svoj nesúhlas s výsledkom sporu, skutkovým a právnym posúdením veci. To, že sudy nižších inštancií nepostupovali a nerozhodli podľa predstáv žalobcu, však netvorí vadu konania a dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ CSP. Najvyšší súd už v minulosti zdôraznil, že

do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

39. Pokiaľ žalobca namieta nesprávny výklad pojmu „vnesenie“ a majú za to, že na tzv. „vnesenie“ nemožno aplikovať ustanovenie o nepeňažnom vklade § 59 Obchodného zákonníka, resp. § 109 ods. 3 Obchodného zákonníka, a teda vlastníctvo zostalo zachované čiže nezmenilo vlastníka, dovolací súd má za to, že predmetnou dovolacou námietkou v skutočnosti nepoukazuje na zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ale namieta nesprávne právne posúdenie veci.

40. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26. 02. 2010). Nesprávne právne posúdenie pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

41. Dovolací súd k danému uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobca so svojimi výhradami k právnym záverom odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie a so svojou polemikou s právnymi názormi odvolacieho súdu, na ktorých spočíva napadnutý rozsudok, spája svoje presvedčenie, že odvolací súd („svojím procesným postupom“) zasiahol do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Z hľadiska obsahového (viď § 124 ods. 1 CSP) tu však žalobca nenamieta len procesné chyby a nesprávosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany prvoinštančného a odvolacieho súdu; celkom zreteľne tvrdí a namieta, že sú nesprávne právne závery týchto súdov, a že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení sporu. Ohľadne tohto dovolací súd poukazuje na to, že žalobcom vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci, ale nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Nesprávne právne posúdenie je možné skúmať len pri dovolaní podanom (samozrejme za splnenia predpokladov jeho prípustnosti) podľa § 421 CSP, ktorý však dovolateľ v podanom dovolaní nenamieta, a preto dovolací súd nemôže správnosť právneho posúdenia preskúmať a posúdiť. Dovolateľ v rámci podaného dovolania uplatnil len dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a nie zároveň uplatnenie dovolacieho dôvodu

v zmysle § 421 v spojení s § 432 CSP. Predmetný názor vyplýva aj z rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky v tom zmysle, že „pokiaľ dovolateľ vytýkal odvolaciemu sudu aj nesprávne právne posúdenie veci, považuje za potrebné poznamenať, že pri posudzovaní, či došlo postupom odvolacieho sudu k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, sa nemôže zaoberať vecnou správnosťou právnych záverov v ňom obsiahnutých.“ (II. ÚS 258/2021).

Čiže nesprávnosť skutkových zistení a právneho posúdenia veci odvolacím súdom nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Vzhľadom na vyššie uvedené sa dovolací súd nezaoberal vecnou správnosťou právnych záverov v ňom obsiahnutých. Na záver dovolací súd poukazuje na bod 50. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v rámci ktorého zdôvodnil skutočnosť súvisiacu s vkladom žalobcu vo vzťahu k základnému imaniu argumentujúc zmenou spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992.

42. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch inštancií je podľa dovolacieho súdu dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil.

V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd citoval ustanovenia ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil. Je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Navyiac ako už dovolací súd v predchádzajúcich bodoch uviedol, že pri posudzovaní existencie väd zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP nespadá právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby súdy prebrali, alebo sa riadili výkladom všeobecných právnych predpisov, ktorý predkladá strana sporu. Z tohto dôvodu dovolací súd opätovne konštatuje, že uvedené námietky nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

43. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 420 písm. a/ CSP, dovolateľ namietal, že súd prvej inštancie i odvolací súd porušili ustanovenie § 7 OSP v spojení s § 85 ods. 4 OSP, § 37 ods. 1 a § 159 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Dôvodil tým, že odvolací súd neuznal právoplatné rozhodnutie Okresného súdu v Hodoníne vo veci sp. zn. 7C/669/96, ktorým bolo určené, že vnesenie nepeňažného vkladu do spoločnosti je neplatné. Ohľadne daného dovolací súd má za to, že vyššie uplatnené dovolacie dôvody nie sú špecifikované resp. adekvátne zdôvodnené. Namietajúc skutočnosť, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov a neuviesť dostatočné argumenty v súlade s § 420 písm. a/ CSP, dovolací súd považuje za jednoznačné nevymedzenie daného dovolacieho dôvodu. Argument, že súdy nižšej inštancie neprihliadli

na ním poukazované rozhodnutie Okresného súdu v Hodoníne vo veci sp. zn. 7C/669/96, je v spojitosti s daným dovolacím dôvodom irelevantný. Okrem iného dovolací súd poukazuje na bod 37. tohto rozhodnutia, v rámci ktorého sa už vyjadril k predmetnému rozhodnutiu.

44. V danom prípade žalobca zmätočnosť konania vyvodzuje aj z ustanovenia § 420 písm. d/ CSP, pričom danosť uvedenej procesnej vady vzhliada v existencii rozhodnutia Okresného súdu v Hodoníne vo veci sp. zn. 7C/669/96, ktoré konajúce súdy neakceptovali.

45. Vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. d/ CSP sa rozumie vada spočívajúca v existencii právoplatne rozhodnutej veci (prekážka res iudicata) a už začatého konania (prekážka

litispendencie). Prekážka právoplatne rozhodnutej veci vylučuje možnosť vec znova prejednať a rozhodnúť, a to za predpokladu, že sa v prejednávanej veci a právoplatne rozhodnutej veci vyskytuje totožnosť strán, súčasne totožnosť vecí. Prekážka už začatého konania znamená, že už začaté konanie bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo medzi tými istými stranami iné konanie na súde.

46. Dovolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu má za to, že žalobcom tvrdená vada zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. d/ CSP nie je opodstatnená. Dovolací súd poukazuje na 62. bod odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, s ktorým sa stotožňuje a z ktorého vyplýva, že

rozsudok Okresného súdu v Hodoníně zo dňa 05. 05. 1997, sp. zn. 7C/669/96, ktorým súd určil, že právny úkon žalobcu o vnesení nepeňažného vkladu do spoločnosti ŽELSTAV, A Z, spol. s r. o., je neplatný, bol predmetom skúmania na Najvyššom súde SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2Obo/170/1996, kedy dospel odvolací súd k záveru, že „rozsudok Českej republiky, ktorým Okresný súd v Hodoníně určil, že úkon navrhovateľa, ktorým vložil ako spoločník ŽELSTAV, A-Z, spol. s r. o. nepeňažný vklad do tejto spoločnosti je neplatný pre chýbajúci súhlas manželky I. U., je v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky.“ Rovnako v konaní vedenom pod sp. zn. 6Obo/62/2003 dospel Najvyšší súd SR k záveru, že rozsudkom Okresného súdu v Hodoníně zo dňa 05.05.1997, sp. zn. 7C/669/96 sa nebolo potrebné v konaní zvlášť zaoberať, vzhľadom na jeho význam a právny dopad na meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie, pretože má „nulitný význam na prijatie právnych záverov“. Odvolací súd tiež konštatoval, že „ obsah rozhodnutia sp. zn. 2Obo/170/1996 bol žalobcovi doručený a je mu dobre známy a s dotknutým rozhodnutím českého súdu sa vysporiadal Najvyšší súd SR už dvakrát ?.

47. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd nezistil existenciu väd zmätočnosti v zmysle § 420 písm. a/, d/, a f/ CSP, a preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

48. Rozhodnutie o náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného 1/ rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

49. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.